

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1060

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 noiembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 277 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost introdusă prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative	2–4
Decizia nr. 369 din 5 iulie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, în ansamblu, și a sintagmei „ <i>în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ</i> ” din cuprinsul art. 15 alin. (4) din această lege, în special.....	5–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.318. — Hotărâre pentru completarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2011 privind acordarea statutului de stațiune balneară și balneoclimatică pentru unele localități și areale care dispun de factori naturali de cură	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.212. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, privind aprobarea actualizării Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020, prin încheierea Actului adițional nr. 3 pentru anul 2022	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 277**

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost introdusă prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.782/111/C/2018-A, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative**, excepție ridicată de Societatea Gamma Polis — S.R.L., cu sediul în Sâniob, județul Bihor, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile criticate, astfel cum au fost completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, creează discriminare între creditori și debitori, stabilind o situație mai favorabilă pentru creditorul statul român în comparație cu debitorul de bună-credință, care are, în condițiile art. 66 din Legea nr. 85/2014, dreptul și chiar obligația de a solicita deschiderea procedurii insolvenței. Față de această împrejurare, se arată că, pe de o parte, debitorul este obligat să se adreseze instanței judecătorești pentru a solicita deschiderea procedurii insolvenței, iar, pe de altă parte, cererea urmează a fi respinsă dacă, din totalul datoriilor, creanțele bugetare reprezintă un procent de 50%. Or, prin legea insolvenței, astfel cum a fost adoptată inițial, a fost stabilită o egalitate de șanse pentru toți creditorii în ceea ce privește realizarea sau executarea creanțelor, iar debitorului i s-a dat posibilitatea de a-și continua activitatea și de a se redresa financiar, în contextul în care, de cele mai multe ori, debitorii intrați în procedura insolvenței ca urmare a blocării conturilor în situația executării silită de către Agenția Națională de Administrare Fiscală aveau posibilitatea să le deblocheze pe cale judecătorească, aspect ce în prezent nu se mai poate realiza. Prin urmare, prevederile criticate deturneză scopul procedurilor de insolvență, creează discriminări și limitează accesul liber la justiție al debitorului de bună-credință, încălcând prevederile art. 21 din Constituție.

6. În acest context se apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 66 din Legea nr. 85/2014, ale art. 240 din Codul penal, în virtutea cărora neintroducerea sau introducerea tardivă de către debitorul persoană fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare a cererii de deschidere a procedurii insolvenței, într-un termen care depășește cu mai mult de 6 luni termenul prevăzut de lege de la apariția stării de insolvență, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, precum și ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost introdusă prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, excepție ridicată de Societatea Gamma Polis — S.R.L., cu sediul în Sâniob, județul Bihor, în Dosarul nr. 2.782/111/C/2018-A al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.298D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, normele criticate au fost eliminate din activul legislativ, încetându-și aplicarea, iar cele modificatoare sunt de imediată aplicare, și, pe de altă parte, ținând cont de situația concretă în care a fost invocată excepția, critica are mai degrabă formulări generale raportate la particularitatea speței și care sunt simple precizări referitoare la faptul că ar fi favorizați creditorii bugetari, fără a fi susținute de alte argumente, aspect ce nu poate să constituie element al unei veritabile excepții de neconstituționalitate. În subsidiar, apreciază că este neîntemeiată, întrucât, având în vedere și scopul pentru care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, prin care s-au instituit măsurile criticate, legiuitorul a facilitat recuperarea acestor tipuri de creanțe, iar eficientizarea recuperării creanțelor bugetare reprezintă un scop legitim pentru a reglementa în sensul normelor criticate. În ceea ce privește instituirea unor valori-prag în materia insolvenței, menționează jurisprudența Curții Constituționale.

7. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece textul criticat, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, este neconstituțional prin raportare la prevederile art. 16 și 21 din Constituție, întrucât creează o discriminare între creditori, prin favorizarea creditorului bugetar, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă pentru un tratament diferențiat al creditorilor care, din punctul de vedere al legii insolvenței, trebuie să fie supuși unui tratament egal. De asemenea, este încălcat și accesul liber la justiție al debitorului, câtă vreme nu există o justificare obiectivă pentru care i se refuză acestuia dreptul de a obține declanșarea procedurii insolvenței în situația avută în vedere de art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 2 octombrie 2018, care au următorul cuprins: „(1) *În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații: [...]*”

72. [...] *Când cererea de deschidere a procedurii de insolvență este introdusă de debitor, cuantumul creanțelor bugetare trebuie să fie mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*. De asemenea, este menționată Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 fac parte din titlul preliminar, capitolul II — *Principiile fundamentale ale procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență. Definiții*, iar noțiunea de *valoare-prag* este definită ca fiind cuantumul minim al creanței pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Valoarea-prag, în prezent, este de 50.000 lei atât pentru creditori, cât și pentru debitori, inclusiv pentru cererile formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie/salariat.

14. În ceea ce privește soluția legislativă criticată în prezenta cauză, Curtea reține că, astfel cum s-a arătat și la obiectul excepției de neconstituționalitate, art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 a fost completat cu o nouă teză prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, care introduce o nouă condiție, respectiv, atunci când cererea de deschidere a procedurii de insolvență este introdusă de debitor, cuantumul creanțelor bugetare trebuie să fie mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului.

15. În acest context, Curtea observă că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, prin Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, au fost instituite măsuri în domeniul insolvenței (capitolul II: *Măsuri sectoriale*, secțiunea a 8-a: *Măsuri în domeniul insolvenței*, art. 46—52). Astfel, la art. 46 alin. (1) din această lege s-a prevăzut că *„Debitorul aflat în stare de insolvență la data intrării în vigoare a prezentei legi, sau care ajunge în stare de insolvență poate, pe durata stării de alertă, să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus prevederilor Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare [...]*”, iar la art. 47 alin. (1) s-a stabilit că *„Pe durata stării de alertă se suspendă aplicabilitatea tezei finale a art. 5 pct. 72 și a tezei finale a art. 143 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, cu modificările și completările ulterioare*”, norme legale ce sunt de imediată aplicare, astfel cum reiese din textul legii antereferite. De asemenea, prevederile art. 5 alin. (1) pct. 72 din Legea nr. 85/2014 au fost modificate și completate prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 113/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 8 iulie 2020, fiind eliminată soluția legislativă criticată.

16. Prin urmare, din examinarea evoluției cadrului legislativ în materie și a contextului în care acesta a fost adoptat, precum și a efectelor pe care le-a instituit în dinamica legislativă, Curtea constată că, la data soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de contencios constituțional, dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, nu mai sunt în vigoare și nu mai continuă să producă efecte juridice, întrucât normele legale adoptate ulterior acestora sunt de imediată aplicare, având în vedere caracterul special al acestora, care derogă de la dreptul comun. În acest context, Curtea învederează că în cuprinsul Legii nr. 113/2020 nu se face vreo referire la faptul că spețele începute sub imperiul altei norme continuă să fie soluționate ținând seama de cadrul legislativ existent la acea dată și, prin urmare, prevederile acestei legi produc efecte de la data intrării în vigoare.

17. Potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Raportat la aceste norme cuprinse în Legea nr. 47/1992, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma *„în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi

sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Având în vedere, astfel cum reiese și din jurisprudența mai sus menționată, cadrul legislativ din care fac parte normele criticate, precum și modificările aduse acestora în dinamica legislativă, Curtea observă că, drept urmare a intrării în vigoare a prevederilor Legii nr. 55/2020 și ale Legii nr. 113/2020, soluția legislativă criticată prin care se condiționa introducerea cererii de deschidere a procedurii de insolvență de către debitor de cuantumul creanțelor bugetare și care trebuia să fie mai mic de 50% din totalul declarat al creanțelor debitorului nu mai continuă să producă efecte juridice după suspendarea și ieșirea sa din vigoare, cererea de deschidere a procedurii de insolvență introdusă de debitor putând fi soluționată/depusă oricând în condițiile Legii nr. 85/2014, cu modificările și completările efectuate prin legile antereferite, nemaifiind condiționată de cuantumul creanțelor bugetare prevăzut de dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018.

18. Față de această împrejurare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate pune o problemă de admisibilitate din punctul de vedere al obiectului său și al efectelor ce le-ar produce asupra litigiului o eventuală decizie de admitere, având în vedere că, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate nu a fost pronunțată o soluție definitivă de respingere a cererii privind deschiderea procedurii ca urmare a neîndeplinirii cerințelor impuse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, ci a fost suspendată soluționarea acesteia în căile de atac, ca urmare a sesizării de neconstituționalitate. Prin urmare, nu sunt aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, pentru ca instanța de contencios constituțional să poată exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct. 1

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, prin prisma faptului că ar continua să producă efecte juridice în soluționarea cauzei, întrucât soluția legislativă în discuție nu mai este în vigoare și nu continuă să producă efecte juridice, pentru motivele care s-au arătat mai sus.

19. Or, excepția de neconstituționalitate trebuie să fie utilă pentru soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată și trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra desfășurării procesului, cerința relevanței fiind expresia utilității pe care soluționarea excepției invocate o are în cadrul rezolvării litigiului dintre părți (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragrafele 15 și 16, sau Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20). Prin urmare, având în vedere situația de fapt și de drept în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, urmată de evenimentele legislative mai sus menționate ce au avut loc ulterior sesizării Curții Constituționale, eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate nu ar produce nicio consecință în ceea ce privește efectivitatea deciziei instanței de contencios constituțional prin prisma prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție, iar examinarea constituționalității normelor criticate ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

20. Raportând considerentele mai sus menționate la cauza dedusă judecării, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018, în contextul dat, nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 și dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale. În consecință, pentru argumentele mai sus prezentate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 72 teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, astfel cum a fost introdusă prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, excepție ridicată de Societatea Gamma Polis — S.R.L., cu sediul în Sâniob, județul Bihor, în Dosarul nr. 2.782/111/C/2018-A al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 369

din 5 iulie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, în ansamblu, și a sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ” din cuprinsul art. 15 alin. (4) din această lege, în special

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ”, cuprinsă în art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, astfel cum a fost modificată prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021 pentru modificarea art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Excepția a fost ridicată de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție și al art. 15 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.550D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției prin consilier Linda Zenovia Timofan, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.687D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 136/2020. Excepția a fost ridicată de Cristian Adrian Secu în Dosarul nr. 4.657/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanta Avocatului Poporului și reprezentanta Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.687D/2021 la Dosarul nr. 2.550D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Avocatului Poporului, care arată că, prin dispozițiile de lege criticate, legiuitorul a înțeles să introducă o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc

al actelor administrative emise de autoritățile publice, prin instituirea unui termen de 5 zile de la data publicării pentru contestarea tuturor actelor administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor dispuse în temeiul Legii nr. 136/2020. Totodată, plecând de la natura actului administrativ cu caracter normativ, menționează că acesta stabilește reguli generale de conduită, cu caracter impersonal, obligatoriu, iar relațiile sociale pe care le reglementează au un caracter abstract, de aplicabilitate repetată și pot genera drepturi și obligații subiective în favoarea sau în sarcina unui număr nedeterminat de subiecți de drept sau situații. Așadar, în măsura în care emitentul unui act administrativ normativ depășește limitele legale, persoana vătămată are la dispoziție o perioadă extrem de scurtă, de numai 5 zile de la data publicării, în care poate supune controlului judecătoresc actul administrativ în cauză. După trecerea acestui termen, aceste acte juridice sunt sustrate de la controlul judecătoresc, împotriva lor nemaiputându-se exercita nicio acțiune directă. Aceste acte nu vor putea fi atacate nici pe cale principală, nici pe cale incidentală, fiind îngrădit astfel accesul liber la justiție, care, în contenciosul administrativ, are o deosebită importanță. De asemenea, reprezentanta Avocatului Poporului susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 52 și ale art. 126 alin. (6), al căror conținut îl redă, și arată că nu pot fi instituite excepții prin care sunt reglementate limitări în timp ale controlului judecătoresc, mai ales în contenciosul administrativ, chiar și în situații de urgență. Amintește jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, în care s-a reținut că și în situații de urgență publică, principiile statului de drept trebuie să primeze. În concluzie, existența unor situații de risc epidemiologic și biologic pe teritoriul României nu poate constitui temeiul restrângerii exercițiului accesului liber la justiție prin impunerea unor condiții excesive, de o asemenea manieră încât restrângerea temporară să se convertească într-o interdicție absolută de exercitare a dreptului de sesizare a instanțelor de judecată. Pentru motivele arătate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

7. Reprezentanta Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că, așa cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a regulilor de procedură în fața acestora aparține în exclusivitate legiuitorului. Accesul liber la justiție nu presupune că acesta este un drept absolut, ci este compatibil cu limitări și condiționări, cu condiția să nu fie atinsă însăși substanța acestui drept. Totodată, accesul liber la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale, în condiții deosebite. Or, o astfel de condiție deosebită o reprezintă cea care a determinat elaborarea Legii nr. 136/2020, care a impus instituirea unor măsuri vizând protejarea sănătății publice. De esența actelor emise în baza Legii nr. 136/2020 este faptul că au

vizat măsuri temporare, limitate în timp, astfel că se justifică atacarea acestora într-un termen cât mai aproape de data emiterii lor, când acestea au început să își producă efectele, și nu după ce aceste acte au fost publicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Adresa nr. 14.804 din 28 iulie 2021, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.582 din 28 iulie 2021, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, ale art. 15 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, precum și ale art. 32 din Legea nr. 47/1992, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ”, cuprinsă în art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, astfel cum a fost modificată prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021 pentru modificarea art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.**

9. Prin Încheierea din 9 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.657/2/2021, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic.** Excepția a fost ridicată de Cristian Adrian Secu într-o cauză având ca obiect anularea Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 43/2021 privind aprobarea listei țărilor/teritoriilor de risc epidemiologic ridicat, criteriile pe baza cărora se stabilesc acestea, precum și a regulilor de aplicare a măsurii carantinei asupra persoanelor care sosesc din acestea în România și a anexelor aferente.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** Cristian Adrian Secu, în Dosarul nr. 4.657/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, arată că Legea nr. 136/2020, în ansamblul său, este contrară prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) coroborate cu cele ale art. 141. În acest sens, arată că, potrivit expunerii de motive la Legea nr. 136/2020, acest act normativ conține măsuri restrictive pentru prevenirea și combaterea epidemiilor/pandemiilor care vizează restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale pentru apărarea/ocrotirea sănătății publice. Invocă art. 2 și 7 din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social și arată că din fișa legislativă a Legii nr. 136/2020 reiese că nu a fost solicitat avizul acestei instituții. În aplicarea normelor constituționale de referință, respectiv art. 141 din Constituție, Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impune, prin art. 31 alin. (3), ca forma finală a instrumentelor de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative să facă referiri la avizul Consiliului Legislativ și, după caz, al altor autorități avizatoare, precum Consiliul Economic și Social. În sprijinul criticilor formulate, invocă mai multe decizii ale Curții Constituționale, precum Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, Decizia nr. 140 din 13 martie 2019, Decizia nr. 141 din 13 martie 2019, Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019. De asemenea, citează paragraful 85 din Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, cu referire la principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat

în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art. 1 alin. (3) din Constituție.

11. Autorul excepției amintește că în raportul intitulat *Rule of law checklist*, adoptat în sesiune plenară (Veneția, 11—12 martie 2016), Comisia de la Veneția a reținut că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept. Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterile publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact înainte de adoptarea legilor. Referitor la rolul acestor proceduri, Comisia reține că statul de drept este legat de democrație prin faptul că promovează responsabilitatea și accesul la drepturile care limitează puterile majorității.

12. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate vizând art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021, în limita sintagmei „în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României”, atât Avocatul Poporului, cât și Cristian Adrian Secu arată că aceste dispoziții de lege aduc atingere prevederilor art. 21, ale art. 52 și ale art. 126 alin. (6) din Constituție. În acest sens, arată că forma inițială a art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 prevedea că „Toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim la instanța competentă, cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României sau de la data luării la cunoștință a conținutului actului în cazul nepublicării acestuia”. Aceste dispoziții au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021. Așa cum reiese din preambulul acestei ordonanțe de urgență, legiuitorul delegat a recunoscut dificultățile apărute în practică din cauza nepublicării unor acte administrative normative. Cu toate acestea, în încercarea de a corecta situația creată anterior, a limitat în timp accesul liber la justiție. În aceste condiții, se ridică problema existenței unui viciu de neconstituționalitate în privința instituirii termenului de 5 zile de la data publicării, în care legiuitorul delegat a permis ca toate actele administrative cu caracter normativ să fie atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, cu acțiune în anulare la instanța competentă atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie.

13. Astfel, deși în adoptarea unui act administrativ normativ administrația se ghidează după anumite reguli expres stabilite prin lege, fără posibilitatea de a acționa arbitrar, pot exista situații în care limitele legale apar ca fiind nesocotite. Or, în cazul de față, în măsura în care emitentul unui act administrativ normativ depășește limitele legale, persoana vătămată are la dispoziție o perioadă extrem de scurtă, de doar 5 zile de la data publicării, în care această categorie de acte administrative este susceptibilă a fi supusă controlului de legalitate în fața unei instanțe de judecată.

14. Practic, prin păstrarea sintagmei „în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ”, cuprinsă în norma criticată, actele administrative cu caracter normativ, după trecerea perioadei de timp indicate, vor fi exceptate de la controlul judecătoresc, întrucât împotriva acestora nu se va mai putea exercita nicio acțiune directă, neputând fi aplicate prevederile legii generale. Astfel că, în condițiile existenței unei reglementări speciale printr-o lege, și anume Legea nr. 136/2020, care fixează un termen de 5 zile de la data

publicării, ținând cont de principiul *specialia generalibus derogant*, actele administrative normative nu vor putea face nici obiectul unei excepții de nelegalitate, aceasta fiind o modalitate de contestare dedicată exclusiv actelor administrative cu caracter individual.

15. În concret, prin sintagma criticată, legiuitorul reglementează o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative, deoarece toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020, după expirarea celor 5 zile de la data publicării acestora, nu vor mai putea fi atacate nici pe cale principală, nici pe cale incidentală. Se ajunge în acest mod la o îngrădire a exercitării accesului liber la justiție, îngrădire prohibită la nivel constituțional de prevederile art. 21 alin. (2).

16. Existența oricărui impediment, în cazul de față necontestarea actului administrativ normativ în termen de 5 zile de la publicare, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept persoanei interesate, încalcă prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

17. Dreptul fundamental de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, are o importanță deosebită în contextul unui contencios administrativ a cărui soluționare este determinantă cu privire la existența sau inexistența unui drept civil al justițiabilului, iar protecția efectivă a justițiabilului și restabilirea legalității unui act administrativ normativ neconform implică un acces liber la un tribunal.

18. Dispozițiile de lege criticate aduc atingere și dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică și al controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, reglementate în art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție. În acest sens, Avocatul Poporului arată că, potrivit art. 52 din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ normativ, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei oricând. Mai mult, singurul sediu al materiei cu privire la actele administrative exceptate de la controlul judecătoresc, la nivel constituțional, este reprezentat de art. 126 alin. (6), potrivit căruia „*controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat (...)*”. Pentru acest motiv, sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*”, cuprinsă în art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, republicată, astfel cum a fost modificat prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021, nu poate să instituie asemenea excepții limitative în timp, fără ca prin aceasta să nu încalce textul constituțional indicat, ale cărui dispoziții sunt imperative.

19. De altfel, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 225 din 9 martie 2010, că atribuția definitorie a puterii judecătorești este înfăptuirea justiției, iar, în materia actelor administrative emise de autorități publice, prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție garantează controlul judecătoresc asupra acestora, exercitat pe calea contenciosului administrativ. Instituția contenciosului administrativ cuprinde ansamblul de reguli ale exercitării de către persoanele vătămate a unei acțiuni directe, în fața instanțelor judecătorești competente, împotriva unui act administrativ apreciat a fi ilegal sau, după caz, împotriva refuzului unei autorități publice de a soluționa o cerere în termenul prevăzut de lege. În acest fel, instituția contenciosului administrativ apare ca fiind o garanție a drepturilor și libertăților cetățenilor împotriva eventualelor abuzuri ale autorităților publice.

20. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai stabilit că „esențială este sporirea garanțiilor controlului judecătoresc asupra actelor administrative ale autorităților publice” (Decizia nr. 267 din 7 mai 2014).

21. Prin urmare, instituirea unui termen pentru contestarea legalității tuturor actelor administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (6), care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, precum și ale art. 21 alin. (1), care consacră accesul liber la justiție.

22. De altfel, prin Decizia nr. 1.037 din 9 iulie 2009 și Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea Constituțională a admis, pentru argumente de aceeași natură, excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 și ale art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prin care se stabilea un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de Consiliul Concurenței, respectiv de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

23. În analiza excepției de neconstituționalitate trebuie avute în vedere și considerentele Deciziei nr. 457 din 25 iunie 2020, în care Curtea a reținut studiul Comisiei de la Veneția care a reamintit că „[e]l conceptul de stare de urgență” se bazează pe presupunerea că în anumite situații de urgență de ordin politic, militar și economic, sistemul de limitări impuse de ordinea constituțională trebuie să cedeze în fața puterii sporite a executivului. Cu toate acestea, chiar și în stare de urgență publică, principiul fundamental al statului de drept trebuie să prevaleze. Statul de drept constă în mai multe aspecte care sunt toate de importanță capitală și trebuie menținute într-un mod integral. Aceste elemente sunt principiul legalității, separarea puterilor, împărțirea puterilor, drepturile omului, monopolul statului asupra forței, administrarea publică și independentă a justiției, protecția vieții private, dreptul la vot, libertatea de acces la puterea politică, participarea democratică a cetățenilor și supravegherea de către aceștia a procesului decizional, luarea deciziilor, transparența guvernării, libertatea de exprimare, asociere și întrunire, drepturile minorităților, precum și regula majorității în luarea deciziilor politice. Statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele independente. Securitatea juridică a persoanelor trebuie să fie garantată. [CDL-AD (2011)049, Aviz cu privire la proiectul de lege asupra regimului stării de urgență din Armenia, § 44, citat în recentul studiu *Respect for democracy, human rights and the rule of law during states of emergency — reflections*, CDL-PI (2020)005rev, 26 mai 2020.]

24. Prin urmare, existența unor situații de risc epidemiologic și biologic, pentru prevenirea introducerii și pentru limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României nu poate constitui temeiul restrângerii exercitării accesului liber la justiție prin impunerea unor condiții excesive, de o asemenea manieră încât restrângerea temporară să se convertească într-o interdicție absolută de exercitare a dreptului de sesizare a instanțelor de judecată.

25. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.687D/2021, nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantei Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10, 29, 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

28. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 28 septembrie 2020, în ansamblu, precum și sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*” din cuprinsul art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, în special. Autorii excepției au în vedere conținutul art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, așa cum a fost modificat prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021 pentru modificarea art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 30 iunie 2021. Acest articol de lege prevede: „*Toate actele administrative cu caracter normativ, inclusiv hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, cu acțiune în anulare la instanța competentă atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ.*”

29. Autorii excepției susțin că dispozițiile Legii nr. 163/2020 sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 126 alin. (6) privind instanțele judecătorești și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor de neconstituționalitate extrinsecă aduse Legii nr. 136/2020, potrivit cărora, cu prilejul adoptării acestui act normativ, nu s-a solicitat avizul Consiliului Economic și Social, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) coroborate cu art. 141, Curtea reține că, prin Decizia nr. 216 din 7 aprilie 2022*, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a respins ca neîntemeiate aceste critici. Pronunțând această soluție, Curtea a reținut că Guvernul și-a asumat în mod neechivoc că Legea nr. 136/2020 nu are impact socioeconomic, astfel că procedura de adoptare a acestui act normativ nu s-a realizat cu încălcarea art. 141 din Constituție referitor la rolul

Consiliului Economic și Social. Cu privire la obligativitatea solicitării avizului Consiliului Economic și Social, Curtea a reținut că, spre deosebire de obligativitatea solicitării avizului Consiliului Legislativ, inițiatorul, în circumstanțe bine determinate, cum sunt și cele în care au fost inițiate și adoptate Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 și Legea nr. 136/2020, poate să rețină o anumită marjă de apreciere.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția Deciziei nr. 216 din 7 aprilie 2022 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Examinând în continuare criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate în cauză în raport cu prevederile art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, Curtea reține că dispozițiile acestui articol de lege au avut, succesiv, două redactări. Astfel, în forma inițială, inclusiv în cea rezultată în urma republicării legii, art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 a prevăzut că „*Toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim la instanța competentă, cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 5 zile de la publicarea actului administrativ în Monitorul Oficial al României sau de la data luării la cunoștință a conținutului actului în cazul nepublicării acestuia.*” Ulterior, prin dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021, soluția legislativă a fost modificată pentru a se prevedea, în mod expres, obligativitatea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a tuturor actelor cu caracter normativ, inclusiv a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, prin care se instituie, se modifică ori se dispune încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020. Așa cum reiese din nota de fundamentare a actului normativ modificator, legiuitorul delegat a avut în vedere inclusiv necesitatea asigurării accesului liber la justiție, arătându-se, în acest sens, că lipsa publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a acestor acte normative administrative cu caracter normativ „provoacă consecințe grave asupra interesului public și a securității raporturilor juridice, fiind create premisele încălcării dreptului fundamental privind accesul liber la justiție”.

33. Un efect subsecvent modificării conținutului art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2021 a fost acela al excluderii ipotezei potrivit căreia actele administrative cu caracter normativ, la care se referă acest articol de lege, puteau fi atacate cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă de la data luării la cunoștință a conținutului actului, întrucât această ipoteză se referea doar la actele nepublicate.

34. Astfel, în concepția legislativă actuală, toate acțiunile referitoare la actele administrative cu caracter normativ, inclusiv hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din Legea nr. 136/2020 pot fi formulate în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ.

35. Curtea reține că, potrivit art. 15 alin. (21) din Legea nr. 136/2020, actele administrative la care se referă dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate fac parte din categoria actelor administrative menționate la art. 5 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, respectiv acte administrative emise pentru aplicarea

*) Decizia Curții Constituționale nr. 216 din 7 aprilie 2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 14 iulie 2022.

regimului stării de război, al stării de asediu sau al stării de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor. Acestor acte nu li se aplică dispozițiile art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, astfel că executarea acestora nu poate fi supusă suspendării până la pronunțarea instanței.

36. Procedura de soluționare a acțiunii în anulare îndreptate împotriva actelor administrative cu caracter normativ la care se referă textul de lege supus controlului de constituționalitate derogă, sub mai multe aspecte, de la procedura prevăzută de Legea nr. 554/2004, fiind evidentă intenția legiuitorului de a asigura soluționarea cu maximă celeritate a acestor cauze, prin asigurarea unor termene cât mai scurte. O astfel de necesitate este dictată, în mod imperativ, de faptul că măsurile ce pot fi dispuse în temeiul Legii nr. 136/2020 privesc restrângerea exercițiului libertății individuale a persoanei, așa cum de altfel a reținut Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 458 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 2 iulie 2020. În acest sens, în paragraful 60 al deciziei amintite, Curtea a reținut că simpla menționare a unei măsuri privative de libertate, așa cum este internarea obligatorie pentru prevenirea răspândirii unor boli transmisibile, nu poate fi considerată ca fiind suficientă pentru a întruni condiția legalității. Așa cum reiese din prevederile constituționale și internaționale invocate, tot la nivelul legii, și nu prin acte normative subordonate acesteia, trebuie stabilite motivele și condițiile în care o astfel de măsură se poate dispune, procedura aplicabilă, dreptul persoanei de a ataca în justiție actul în temeiul căruia s-a dispus internarea sa obligatorie și asigurarea garanțiilor pentru un acces la justiție efectiv. În acest sens, se impune amintit că art. 5 paragraful 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că „Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală”. De altfel, și Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a subliniat că un drept de acces la justiție efectiv nu se caracterizează doar prin posibilitatea instanței de judecată de a examina ansamblul mijloacelor, argumentelor și probelor prezentate și de a pronunța o soluție, ci și prin faptul că soluția pronunțată determină înlăturarea încălcării denunțate și a consecințelor sale pentru titularul dreptului încălcat (Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2017, paragraful 42). De asemenea, în paragraful 71 al Deciziei nr. 458 din 25 iunie 2020, Curtea a reținut că este imperativă asigurarea unui drept de acces efectiv la justiție, mai ales atunci când carantina dobândește toate caracteristicile unei privări de libertate. În acest sens, Curtea a amintit că măsura carantinei poate fi dispusă în mai multe forme, implicând grade diferite de restrângere a exercițiului drepturilor persoanelor cărora li s-a aplicat această măsură, iar controlul judecătoresc trebuie să asigure nu doar posibilitatea verificării conformității actului administrativ cu dispozițiile legale și constituționale, dar și analizarea proporționalității măsurii dispuse, în raport cu situația concretă avută în vedere.

37. Curtea reține că una dintre dispozițiile de lege prin care procedura prevăzută de Legea nr. 136/2020 derogă de la prevederile Legii nr. 554/2004 o constituie însăși reglementarea supusă controlului de constituționalitate. Astfel, dispozițiile art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 instituie un termen pentru introducerea acțiunilor împotriva actelor administrative cu caracter normativ, inclusiv a hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență, privind instituirea, modificarea sau

încetarea măsurilor prevăzute de această lege de 5 zile de la data publicării acestor acte, termen care derogă de la norma de drept comun în materie cuprinsă în art. 11 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia „Ordonanțele sau dispozițiile din ordonanțe care se consideră a fi neconstituționale, precum și actele administrative cu caracter normativ care se consideră a fi nelegale pot fi atacate oricând”.

38. Cu privire la instituirea unor termene în care persoanele interesate se pot adresa justiției pentru apărarea drepturilor sau intereselor lor legitime, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, spre exemplu Decizia nr. 110 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 22 martie 2005, a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție, a căror stabilire este de competența exclusivă a legiuitorului, așa cum reiese din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a statuat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreuească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind aceea de asigurare a unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional.

39. De asemenea, prin Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, Curtea a reținut că este de principiu că impunerea prin lege a unor exigențe cum ar fi instituirea unor termene sau plata unor taxe, pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, chiar dacă constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție, are o solidă și indiscutabilă justificare prin prisma finalității urmărite, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilităților de exercitare abuzivă a respectivului drept. Prin intermediul lor se asigură climatul de ordine, indispensabil pentru valorificarea pleneră a drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. Este, totodată, de principiu că legiuitorul este competent să adopte asemenea reglementări, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

40. Cu toate acestea, Curtea a precizat că, având dezlegarea constituțională să procedeze ca atare, legiuitorul este ținut însă să o facă orientându-se după principiul *est modus in rebus*. Altfel spus, acesta trebuie să fie preocupat ca exigențele astfel instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu antreneze, în considerarea prevenirii unor eventuale abuzuri, o restrângere excesivă a exercițiului dreptului, de natură să pună sub semnul întrebării însăși existența sa.

41. În mod asemănător, prin Decizia nr. 266 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 25 iunie 2014, Curtea a precizat că orice limitare a accesului liber la justiție, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje. Prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005, Curtea a precizat că limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta.

42. Prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 8 mai 2015, Curtea a subliniat și că legiuitorul constituant a acordat o atenție

deosebită accesului liber la justiție în materia actelor administrative ale autorităților publice, sens în care, considerând că prevederile art. 21 din Constituție — cu o sferă de aplicare generală — nu sunt suficiente, a consacrat, prin art. 52 și art. 126 alin. (6) din aceasta, garanții suplimentare și specifice ale controlului judecătoresc asupra acestui tip de acte juridice, având în vedere că astfel este protejat în mod eficient dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. În ceea ce privește modalitatea de realizare a controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, Curtea a reținut că, în lipsa oricărei distincții în cuprinsul art. 126 alin. (6) teza întâi din Constituție, acest concept se referă, în egală măsură, atât la controlul de legalitate al actelor administrative ale autorităților publice exercitat pe cale principală, cât și la controlul de legalitate al acestora exercitat pe calea incidentală a excepției de nelegalitate (a se vedea, în acest sens, paragrafele 18, 21 și 22 din Decizia nr. 267 din 7 mai 2014).

43. În ceea ce privește instituirea termenului prevăzut de art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, Curtea apreciază că este necesar a se analiza dacă reglementarea, care prevede o evidentă limitare a exercițiului dreptului de acces liber la justiție în raport cu dispozițiile de drept comun în materia contenciosului administrativ, este fundamentată pe temeiuri care justifică soluția legislativă criticată și asigură un echilibru între interesele protejate și drepturile individuale al căror exercițiu a fost restrâns. Altfel spus, Curtea apreciază că se impune efectuarea unui test de proporționalitate.

44. În acest sens, Curtea amintește cele statuate referitor la principiul proporționalității prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, în care a arătat că „orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională — justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit”. Astfel, Curtea a apreciat că, în vederea realizării testului de proporționalitate, trebuie, mai întâi, să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim. De asemenea, Curtea a precizat, prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, că pentru corecta aplicare a testului este necesară examinarea fiecăruia dintre cele trei elemente în ordinea respectivă.

45. Urmând reperele mai sus arătate, Curtea va analiza în continuare dacă soluția legislativă criticată pe calea prezentei excepții de neconstituționalitate este justificată de un scop legitim, dacă este adecvată acestui scop, necesară și dacă se păstrează un just echilibru între drepturile și interesele în concurs pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.

46. Cât privește scopul urmărit de legiuitor prin instituirea termenului reglementat de art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, Curtea apreciază că acesta nu poate fi circumscris nevoii de apărare a intereselor persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime ar fi vătămate prin actele normative administrative la care se referă acest text de lege. Astfel, dacă celeritatea soluționării cauzelor atunci când se pune în discuție însăși restrângerea libertății individuale a persoanei apare ca un imperativ, așa cum a subliniat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 458 din 25 iunie 2020, antereferită, reglementarea unor termene procedurale scurte servește acestui scop doar din momentul în care apare interesul persoanei de a se adresa justiției în vederea apărării drepturilor sale. Acest moment nu poate fi identificat însă cu data publicării actului administrativ

normativ, ci cu momentul de la care acest act are incidență și produce efecte asupra unei persoane. Or, Curtea constată că, în ceea ce privește actele normative privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor, acestea pot deveni incidente și pot produce efecte în ceea ce privește restrângerea libertății individuale la o dată ulterioară publicării acestor acte și care depășește cu mult termenul de 5 zile de la publicare, prevăzut de lege. Este cazul, spre exemplu, al unor persoane care intră pe teritoriul României, după termenul prevăzut de art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, fiind supuse măsurii carantinei, reglementată prin acte administrative normative pe care ar avea interesul să le conteste. De asemenea, în aceeași situație se află și persoanele pentru care se dispune măsura izolării la o dată ulterioară termenului prevăzut de art. 15 alin. (4) din legea anterior menționată. Acestea, deși nu au avut interesul de a contesta actul administrativ normativ în termenul de 5 zile de la data publicării sale, se vor vedea puse în imposibilitatea de a mai formula o acțiune în justiție în momentul când vor avea interesul să o facă.

47. Rezultă, în consecință, că rațiunile instituirii reglementării criticate trebuie căutate în direcția protejării unor interese publice, respectiv a stabilității juridice în ceea ce privește actele normative care se referă la instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor carantinei și izolării. Astfel, apariția unui vid legislativ în materie, ca urmare a lipsirii de efecte a acestor acte administrative, efect al anulării lor în urma atacării în justiție, într-o perioadă în care existența unor măsuri prompte și adecvate în situații de risc epidemiologic și biologic este imperativă pentru prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României are efecte deosebit de grave asupra sănătății publice. Prin urmare, este justificată intenția legiuitorului de a limita cât mai mult posibilitatea apariției unor astfel de situații. Este și motivul pentru care art. 15 alin. (21) din Legea nr. 136/2020 dispune că în acțiunile privind actele administrative prevăzute la alin. (4) nu sunt aplicabile dispozițiile art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 privind suspendarea executării actului și solicitarea suspendării prin acțiune principală. Astfel, executarea acestor acte administrative nu poate fi suspendată pe durata soluționării acțiunilor în anulare formulate în contencios administrativ.

48. Soluția legislativă criticată, care limitează termenul în care actele administrative normative privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor reglementate de Legea nr. 136/2020 la 5 zile de la data publicării acestor acte răspunde, de asemenea, scopului urmărit de legiuitor, asigurând că, după expirarea acestui termen scurt, aceste acte sunt sustrate controlului judecătoresc.

49. Curtea urmează să analizeze însă dacă necesitatea protejării unor interese publice, chiar și a celor care privesc sănătatea populației, poate fi considerată ca reprezentând un argument suficient și proporțional cu limitarea exercițiului dreptului de a supune controlului judecătoresc actele administrative cu caracter normativ la un termen de 5 zile de la data publicării acestor acte.

50. În contextul acestei analize, Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute anterior în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, antereferită, în care a analizat dispozițiile art. 5 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 18 mai 2007, modificată și completată prin art. I pct. 1 și 2 din Legea nr. 160/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din

3 octombrie 2012. Aceste dispoziții de lege, în mod asemănător prevederilor art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020, limitau dreptul de a ataca în contencios administrativ ordinele și deciziile emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în exercitarea atribuțiilor sale — acte administrative unilaterale cu caracter normativ — la un termen de 30 de zile de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data la care au fost notificate părților interesate. Declarând neconstituționale aceste dispoziții legale, Curtea a reținut că actele administrative cu caracter normativ scăpau controlului judecătoresc, întrucât, după expirarea termenului de 30 de zile, împotriva acestora nu se mai putea exercita nicio acțiune directă, deoarece, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, nu puteau fi aplicate prevederile legii generale în condițiile existenței unei legi speciale care fixează expres un anumit termen. De asemenea, așa cum s-a arătat, acest tip de acte nu putea face obiectul unei excepții de nelegalitate, aceasta fiind o modalitate de contestare specifică actelor administrative cu caracter individual. În consecință, ordinele și deciziile emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, acte administrative unilaterale cu caracter normativ, beneficiau de prezumția absolută de legalitate după 30 de zile de la publicare, dacă în acest interval niciun operator economic nu introducea în fața Curții de Apel București o acțiune în contencios administrativ în vederea verificării legalității acestora pe calea principală a acțiunii în anulare. Prin urmare, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate introduceau o derogare de la principiul constituțional al controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, prin stabilirea termenului de 30 de zile pentru contestarea actelor administrative cu caracter normativ, fără ca această excepție să fie expres prevăzută de art. 126 alin. (6) din Constituție, care se referă, sub acest aspect, doar la actele ce privesc raporturile cu Parlamentul, și ale actelor de comandament cu caracter militar. Curtea a amintit că art. 126 alin. (6) garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, fără nicio distincție între tipul acestora — individual sau normativ, în privința actelor administrative cu caracter normativ legea specială examinată eliminând posibilitatea atacării lor în justiție peste termenul

imperativ de 30 de zile, prin derogare de la art. 11 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 și de la art. 126 alin. (6) din Constituție. Or, Curtea a apreciat că o asemenea excludere are valențele unei noi excepții referitoare la actele juridice sustrate controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, ceea ce determină încălcarea art. 21, a art. 52 și a art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală.

51. În sprijinul soluției pronunțate prin Decizia nr. 136 din 10 martie 2015, Curtea a invocat și cele reținute anterior prin Decizia nr. 1.037 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, când a admis, pentru argumente de aceeași natură, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, prin care se stabilea un termen pentru atacarea în contencios administrativ a actelor administrative cu caracter normativ emise de Consiliul Concurenței.

52. Având în vedere aceste repere jurisprudențiale, Curtea apreciază că restrângerea exercițiului dreptului persoanei de a ataca în justiție actele administrative cu caracter normativ vizând măsurile reglementate de Legea nr. 136/2020, până la afectarea substanței înseși a acestui drept, este contrară prevederilor constituționale ale art. 21, ale art. 52 și ale art. 126 alin. (6) care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice, atât timp cât acestea nu fac parte din excepțiile prevăzute în mod limitativ de textul constituțional.

53. Dezideratul legiuitorului de a proteja sănătatea publică prin dispozițiile Legii nr. 136/2020 nu poate constitui un argument pentru a decide altfel. Astfel, protejarea sănătății publice prin asigurarea stabilității normative în materia măsurilor dispuse în situații de risc epidemiologic și biologic, pentru prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României, se realizează în mod eficient prin interdicția suspendării executării acestor acte normative pe durata soluționării acțiunilor în anulare formulate în contenciosul administrativ. Curtea apreciază însă că cea mai eficientă protecție o constituie asigurarea legalității și temeiniciei acestor acte de către înșiși emitenții lor, care garantează invulnerabilitatea acestora în fața oricărui control judiciar. Blocarea dreptului de a supune controlului judecătoresc aceste acte administrative cu caracter normativ nu este și nu poate fi privită ca o soluție constituțională.

54. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), art. 29, art. 32 și art. 33 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și de Cristian Adrian Secu în Dosarul nr. 4.657/2/2021 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că sintagma „*în termen de 5 zile de la data publicării actului administrativ*” din cuprinsul art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic este neconstituțională.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori și constată că Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, în ansamblu, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Avocatului Poporului și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2011 privind acordarea statutului de stațiune balneară și balneoclimatică pentru unele localități și areale care dispun de factori naturali de cură

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 109/2000 privind stațiunile balneare, climatice și balneoclimatice și asistența medicală balneară și de recuperare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 343/2002, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — În anexa nr. 1 „Localitățile și arealele pentru care se acordă statutul de stațiune balneoclimatică” la Hotărârea Guvernului nr. 1.016/2011 privind acordarea statutului de stațiune balneoclimatică pentru unele localități și areale care dispun de factori naturali de cură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 24 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, după poziția 5³ se introduc 4 noi poziții, pozițiile 5⁴—5⁷, cu următorul cuprins:

„5⁴. Arealul corespunzător satului Lacu Sărat, comuna Chiscani, județul Brăila

5⁵. Arealul balneoclimatic Parc Băi Moinești, județul Bacău

5⁶. Un areal din orașul Borsec, județul Harghita, corespunzător zonei «Borsecul de Sus», în suprafață de aproximativ 183 ha, parte a teritoriului administrativ, situat la nord de DN 15

5⁷. Un areal din orașul Tășnad, județul Satu Mare, în suprafață de aproximativ 7 ha, situat în zona ștrandului termal”.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru,
Mihaela-Ioana Kaitor,
secretar de stat
Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,

secretar de stat
p. Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice și administrației,
Marin Țole,

secretar de stat
p. Ministrul antreprenoriatului
și turismului,

Lucian-Ioan Rus,
secretar de stat
p. Ministrul economiei,
Mihai-Ion Macaveiu,
secretar de stat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind aprobarea actualizării Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020, prin încheierea Actului adițional nr. 3 pentru anul 2022

Având în vedere:

- Referatul Direcției transport feroviar nr. 34.764 din 12.09.2022;
- Hotărârea Consiliului de administrație al Metrorex — S.A. nr. 2 din 7.09.2022,

ținând cont de prevederile:

— cap. 5 pct. 5.1 alin. (3) din anexa la Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020 privind aprobarea încheierii Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., cu modificările ulterioare;

- Ordonanței Guvernului nr. 19/2022 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2022,

în temeiul:

— art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare;

— art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2016 pentru modificarea alin. (4) al art. 24¹ din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind aplicarea în domeniul transportului cu metroul a prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, aprobată prin Legea nr. 27/2017,

viceprim-ministrul, ministrul transporturilor și infrastructurii, emite prezentul ordin.

Art. I. — Se aprobă actualizarea Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 și 179 bis din 4 martie 2020, cu modificările ulterioare, prin încheierea Actului adițional nr. 3

pentru anul 2022, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Actul adițional nr. 3 pentru anul 2022 la Contractul de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A. se încheie în 2 (două) exemplare originale.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

București, 26 octombrie 2022.
Nr. 2.212.

ANEXĂ

ACT ADIȚIONAL Nr. 3

pentru anul 2022 privind actualizarea Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020, ca urmare a aprobării Ordonanței Guvernului nr. 19/2022 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2022

Încheiat între:

Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, cu sediul în municipiul București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, reprezentat legal prin domnul Sorin Mihai Grindeanu, viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii, în calitate de autoritate contractantă,

și

Societatea de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., denumită în continuare *METROREX* — S.A., cu sediul în municipiul București, bd. Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, prin doamna Mariana Miclăuș, director general, în calitate de operator, denumite în continuare în mod individual *partea* și în mod colectiv *părțile*.

În temeiul prevederilor cap. 5 art. 5.1 alin. (3) din anexa la Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor nr. 697/2020 privind aprobarea încheierii Contractului de servicii publice de transport cu metroul pentru perioada 2020—2024 al Societății de Transport cu Metroul București „METROREX” — S.A., cu modificările ulterioare, ca urmare a aprobării Ordonanței Guvernului nr. 19/2022 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2022,

părțile convin să actualizeze și să modifice următoarele elemente, după cum urmează:

A. La articolul 7.6 din contract, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care, în timpul anului, se realizează rectificări ale bugetului de stat, care au impact asupra Bugetului de Venituri și Cheltuieli al Metrorex, Autoritatea contractantă va modifica sumele aferente Compensației, conform Anexei nr. 7 la contract, iar suma egală cu diferența dintre suma convenită și suma plătită până la momentul modificării se va vira Operatorului în baza calculului efectuat de către Operator și înaintat Autorității contractante.”

Viceprim-ministru, ministrul transporturilor
și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

B. Se actualizează și se modifică elementele prevăzute în anexele nr. 1.1, 6.2 și 7 la contract, după cum urmează:

1. Anexa nr. 1.1 „Programul de transport al Operatorului” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la Actul adițional nr. 3/2022.

2. Anexa nr. 6.2 „Raport anual de constatare” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la Actul adițional nr. 3/2022.

3. Anexa nr. 7 „Modul de determinare a compensației și a costului unitar per km — lei” pentru anul 2022 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 3 la Actul adițional nr. 3/2022.

4. Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din Actul adițional nr. 3/2022.

METROREX — S.A.
Director general,
Mariana Miclăuș

*ANEXA Nr. 1
la Actul adițional nr. 3/2022
(Anexa nr. 1.1 la contract)*

Programul anual de transport al Operatorului

Magistrala	realizat		Km estimați		
	2020	2021	2022	2023	2024
Pantelimon—Dristor 2	3.437.897	3.011.898	2.647.972	2.855.082	2.867.314
Berceni—Pipera	2.209.391	2.274.923	1.859.587	2.643.048	2.663.100
Anghel Saligny—Preciziei	1.761.800	1.822.169	2.310.183	2.017.474	2.026.184
Gara de Nord—Străulești	705.005	738.831	702.275	732.027	735.042
Râul Doamnei—Eroilor	188.706	598.222	587.868	595.834	598.788
Km planificați	—	—	8.107.884	8.843.465	8.890.428
Total km = km planificați x 1,021	8.302.799	8.446.043	8.278.150	9.029.178	9.077.127

NOTE:

S-a ținut cont de faptul că până la sfârșitul anului 2023 vor fi livrate cele 13 trenuri noi achiziționate pentru exploatarea pe Magistrala 5. Prin urmare, în anul 2024 cele 13 trenuri noi se vor utiliza pe Magistrala 5, iar trenurile tip BM utilizate pe această magistrală în perioada 2020—2023 vor reveni în parcul magistralelor 1 și 3, acțiune care va crea posibilitatea aplicării graficelor de circulație prin care este prevăzută scăderea intervalului de urmărire a trenurilor de la 6 minute la 5 minute în orele de vârf de trafic.

Valorile rezultate din calculul km planificați sunt determinate de graficele de circulație aplicate pe fiecare magistrală (nr. km/grafic), în funcție de necesitatea de transport [(nr. zile lucrătoare/nr. zile festive)/an] și de măsurile de reducere a cheltuielilor conform act. nr. M.06.01/564 din 22.03.2021.

RAPORT ANUAL DE CONSTATARE

Calculul compensației pentru prestarea serviciilor de transport public cu datele realizate în anul

Concept	Valoare BVC realizat (lei, fără TVA)	Venituri/cheltuieli neeligibile (lei, fără TVA)	Venituri / cheltuieli eligibile aferente OSP (lei, fără TVA)
Anul	1	2	3
(Km) Număr total de vehicul*kilometri efectuați			
(Lei) Preț unitar mediu anual per kilometru - conform contract			
(C1) TOTAL COMPENSAȚIE ANUALĂ PLĂTITĂ (pe baza calculului lunar din Anexa 6.1), din care:			
Subvenție pentru transport călători cu metroul			
Diferențe de tarif convenite operatorului			
Venituri din servicii de transport public:			
Venituri din vânzări de titluri de călătorie			
Alte venituri în cadrul rețelei unde se prestează OSP			
(I) TOTAL VENITURI			
Costuri aferente Planului de Transport OSP			
a) Cheltuieli materiale			
b) Cheltuieli cu energia electrică, termică și apă			
c) Cheltuieli cu personalul			
c1) Salarii brute			
c2) Alte cheltuieli cu personalul			
d) Cheltuieli cu prestațiile la terți			
e) Alte cheltuieli			
f) Cheltuieli financiare			
(II) TOTAL CHELTUIELI asociate realizării Planului de Transport OSP			
(III) Rezultat brut			
Total Costuri asociate Planului de Transport OSP			
(C2) TOTAL COMPENSAȚIE ANUALĂ (pe baza formulei de calcul a compensației din CSP)			
(Efectul Financiar Net) II-I			
DIFERENȚA CARE VA FI RESTITUITA DE CATRE OPERATOR AUTORITAȚII CONTRACTANTE (dacă C1>C2)			
DIFERENȚA CARE VA FI RESTITUITA DE CATRE AUTORITATEA CONTRACTANTA OPERATORULUI (dacă C2>C1)			

*Certificăm pe propria răspundere pentru legalitatea, necesitatea, oportunitatea, realitatea și exactitatea datelor înscrise.

Notă: Costul unitar per kilometru din Anexa nr. 6.2 are 8 zecimale.

Modul de determinare a compensației și a costului unitar per km — lei

– mii lei –

	INDICATORI	BVC 2022 rectificat cf. O.G. nr. 19/2022	Venituri/cheltuieli neeligibile	Venituri/cheltuieli eligibile
0	1	2	3	4
	A.VENITURI TOTALE (I+II)	1.520.689,63	1.223.521,31	297.168,73
	I.Venituri din exploatare (1+2+3)	1.520.489,63	1.223.321,31	297.168,73
	I.Venituri proprii, din care:	299.160,22	4.320,00	294.840,22
	-Venituri din activitatea de transport (a.1 x a.2)	267.800,00		267.800,00
	a.1. Tarif mediu practicat - lei -	2,06		2,06
	a.2. Numar de calatori transportati	130.000.000		130.000.000
	-Venituri din alte activitati	31.360,22	4.320,00	27.040,22
	2.Venituri aferente costului producției în curs de execuție	-0,41		0
	3.Alte venituri din exploatare, din care:	1.221.329,82	1.219.001,31	2.328,51
	- venituri din subvenții pentru investiții	1.219.001,31	1.219.001,31	0
	- alte venituri din exploatare (recuperări, confecționări, vânzări active, amenzi penalități)	2.328,51		2.328,51
	II.Venituri financiare:	200,00	200,00	0
	B.CHELTUIELI TOTALE (I+II)	2.534.177,40	1.155.669,65	1.378.507,75
	I. Cheltuieli de exploatare (A+B+C+D+E)	2.533.969,08	1.155.461,33	1.378.507,75
	A. CHELTUIELI CU BUNURI SI SERVICII, din care:	480.854,95	4.320,00	476.534,95
	1.Cheltuieli privind stocurile	243.094,08	4.320,00	238.774,08
	2.Cheltuieli privind serviciile executate de terti, din care:	160.162,22		160.162,22
	-servicii de mentenanță a materialului rulant	155.646,00		155.646,00
	3.Cheltuieli cu alte servicii executate de terti	77.598,66		77.598,66
	B. CHELTUIELI CU IMPOZITE SI TAXE SI VARSAMINTE ASIMILATE	5.459,86		5.459,86
	C. CHELTUIELI CU PERSONALUL	810.815,21		810.815,21
	D. ALTE CHELTUIELI DE EXPLOATARE, din care:	1.236.839,05	1.151.141,33	85.697,73
	-cheltuieli cu majorări și penalități	15.558,65	15.558,65	0
	-cheltuieli privind activele imobilizate	1.112.367,23	1.112.367,23	0
	-cheltuieli cu amortizarea imobilizărilor corporale și necorporale	192.318,52	106.634,09	85.684,44
	-cheltuieli cu ajustări și deprecieri pentru pierdere de valoare și provizioane	-83.418,64	-83.418,64	0
	- alte cheltuieli	13,29		13,29
	II.Cheltuieli financiare	208,32	208,32	0
	III Rezultat brut	-100.588,77		
	IV Compensația pentru efectuarea Obligațiilor de serviciu public (Cheltuieli eligibile– Venituri obținute de Operator în legătură cu prestarea serviciului de transport public de călători cu metroul), din care:	912.899,00		1.081.339,02
	- subvenție pentru transport călători cu metroul	871.999,00		1.040.439,02
	- diferențe de tarif cuvenite operatorului	40.900,00		40.900,00

	INDICATORI	Valori aferente OSP
0	1	2
1.	Număr total de tren km - mii lei	8.278,15
2.	Costuri eligibile - mii lei	1.378.507,75
3.	Preț unitar mediu anual per kilometru – lei (P)	166,52

Notă: Conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 19/2022 prin care se alocă în trimestrele III și IV 2022 reținerea de 10 %, precum și adresele Direcției Economice – Ministerul Transporturilor și Infrastructurii nr. 3.186/33.818/1.09.2022, înregistrată la Metrorex cu nr. M.01/12.500/1.09.2022 și nr. 3.147/33.134/1.09.2022, înregistrată la Metrorex cu nr. M.01/12.512/1.09.2022, prin care s-a transmis repartizarea creditelor bugetare, aprobate prin Legea bugetului de stat pe anul 2022 nr. 317/2021 și Ordonanța Guvernului nr. 19/2022 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2022 și în care se precizează că din suma prevăzută la titlul 40.05 „Subvenții pentru transportul de călători cu metroul”, în cuantum de 963.504,00 mii lei, se asigură plata sumei de 91.505,00 mii lei aferentă prestațiilor efectuate în anul 2017, conform Hotărârii civile nr. 1.108/2022, pronunțată în Dosarul nr. 6.250/2/2020, subvenția pentru transportul de călători cu metroul prevăzută în proiectul bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2022 este în cuantum de 871.999,00 mii lei (963.504,00 mii lei – 91.505,00 mii lei). În anul 2022, se estimează că Metrorex va primi pentru diferențe de tarif rezultate din reducerile de tarif la legitimațiile de călătorie individuale pentru anumite categorii de călători față de tariful de călătorie suma de 40.900,00 mii lei.

Astfel, în anul 2022, Metrorex ar putea beneficia pentru prestarea serviciului de transport public de călători cu metroul, de un sprijin financiar din fonduri publice în cuantum de 912.899,00 mii lei, din care: 871.999,00 mii lei subvenție pentru prestarea serviciului public și 40.900,00 mii lei pentru diferențe de tarif.

*) Anexa nr. 3 este reprodusă în facsimil.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

